

Domáca pobožnosť na 1. slávnosť veľkonočnú (12. apríl 2020)

1. Úvod

V mene Boha Otca i Syna i Ducha Svätého

2. Pieseň ES 141

3. Odriekanie 10 Božích prikázaní:

Aby sme si všetci spoločne pripomenuli zákon Boží, odriekajme spoločne desať Božích prikázaní:
Ja som Hospodin, tvoj Boh ...

4. Čítanie starozmluvného textu (Ž 118, 14 – 24)

Slovo Božie Starej zmluvy napísané je v Žalme 118, vo veršoch 14-24: ...

5. Pieseň ES 150

6. Čítanie evanjelia (Mk 16, 1 – 8)

Dnešné slávnostné evanjelium napísané je v evanjeliu podľa Marka v kapitole 16, 1 – 8: ...

7. Pieseň ES 126

8. Zamyslenie nad Božím slovom (Ž 22, 29 - 32)

S úctou voči Božiemu slovu vypočujme si slová Písma, ktoré sú zapísané v Žalme 22, 29 – 32:

„Lebo Hospodinovi patrí kral'ovanie, On je vladárom nad národmi. Len pred Ním sa budú skláňať všetci, čo spia v zemi, pred Ním sa pokorí každý, kto zostupuje do prachu a nemôže si dušu živú zachovať. Potomstvo bude slúžiť Jemu, o Pánovi sa bude rozprávať budúcemu pokoleniu a hlásať budú Jeho spravodlivosť ľudu, ktorý sa narodí, že On to učinil.“

Milí bratia a sestry!

Pred dvoma dňami sme v čítaní pašií sprevádzali nášho Pána Ježiša Krista na bolestnej ceste utrpenia a smrti. Čítali sme 22. žalm, v ktorom sa žalmista vyznáva zo svojich utrpení a v zúfalstve volá k Bohu, hoci má pocit, že On ho zavrhol. Volá k Nemu vo dne i v noci, no On sa neozýva, je ďaleko, necháva svojho služobníka vystaveného hanbe, posmechu, utrpeniu ba i smrti. To boli slová žalmistu a slová, ktoré odriekal na kríži aj Pán Ježiš Kristus. Slová, ktoré vyvierali z hĺbky trpiaceho srdca a volali k Bohu: „Bože môj, prečo si ma opustil?“ Videli sme tak utrpenia Pána Ježiša a precit'ovali s Ním tú hĺbku pokúšania, osamelosti i poníženia, ku ktorej musel klesnúť, aby dokázal poslušnosť nebeskému Otcovi.

Po takom smutnom dni by sa očakávalo smutné pokračovanie. Ako keď umrie niekto blízky a hoci to najhoršie – prvé chvíle samoty a pohrebnú rozlúčku – nejako prežijeme, predsa prídu ťažké dni, v ktorých zármutok na nás dolieha. Veď strata blízkeho je veľmi vážna vec a hlboko preniká do ľudského srdca, takže sa ono nevie hneď len tak utíšiť a zaradovať. V takejto nálade kráčali po sobote tri ženy k hrobu, aby tam dokončili pohreb toho, ktorý v piatok za tak smutných okolností skončil. Boh Ho skúšal, dopustil na Neho utrpenie a On s dôverou volal k Nemu, no nepomohlo to a On skončil svoj život na kríži. Spomienka ešte veľmi čerstvá, srdce ešte rozjatrené, krok možno ťažký a duša zrejme zovretá zármutkom. Možno nejako takto prichádzajú k hrobu tie ženy, majúce ten najlepší úmysel – prejaviť pohrebom poslednú úctu mŕtvemu.

No tu sa deje niečo zvláštne. Kameň je odvalený, hrob prázdny, anjel hovorí tie zvláštne slová: „Niet Ho tu – vstal!“ Počuli sme to z rozprávania evanjelistu Marka. Čo sa to ale stalo? Ježiš precitol? Jeho smrť nebola ozajstná? Alebo Jeho vlastná moc siahala tak ďaleko, že po telesnej smrti znova ožil a vyšiel z hrobu? Nie. To Jeho nebeský Otec nenechal volanie svojho Syna bez povšimnutia a vypočul Ho. Ježišovo volanie po Božej pomoci sa naplnilo. Nie tak, ako by sme si to my predstavovali –, že by azda Pán Ježiš zostúpil z kríža – ale ešte lepšie: Boh Ho vzkriesil a zlomil nad Ním moc smrti.

Ten smutný 22. žalm, v ktorom žalmista tak zúfalo volá a prosí Boha o pomoc, sa v 22. verši mení. Hospodin ho vypočul. Svedčia o tom slová práve 22. verša: „Ty si ma vypočul!“ A tón celého žalmu prechádza zo zúfaleho do radostného. Ten istý človek, ktorý predtým opisoval svoju biedu, teraz chváli Boha a sľubuje: „O Tvojom mene budem rozprávať svojim bratom, uprostred zhromaždenia chcem Ťa chváliť.“ To je radostné odhodlanie nadšeného človeka. Cítite to šťastie? Takto hovorí niekto, kto prežil niečo mimoriadne a chce to každému oznámiť. Človek, ktorému sa dostalo mimoriadnej milosti od Hospodina. Žalmista nabáda všetkých, aby oslavovali Boha: „Vy, čo sa bojíte Hospodina, chváľte Ho!“ Muselo sa teda stať niečo mimoriadne.

A stalo sa. Hospodin vypočul volanie svojho Syna a vzkriesil Ho z mŕtvych. Ježiš žije a táto radostná správa znie nám dnes. Nie je to iba oznam o tom, že sa smutný príbeh skončil radostne. Je to oznam, ktorý sa nás veľmi bytostne dotýka a to hneď z dvoch dôvodov:

Prvým dôvodom je, že víťazstvo Pána Ježiša nad smrťou a Jeho vzkriesenie znamená nádej života aj pre nás. Sám Pán Ježiš hovorí: „Ja žijem, aj vy budete žiť“ (J 14,19). Ak by nebolo toho, mohol by nás celý Ježišov príbeh pramálo zaujímať, prípadne by sme ho mohli vnímať len ako nejakú kuriozitu z Jeruzalema. Ježišovo vzkriesenie však znamená aj naše vzkriesenie. Jeho víťazstvo je aj naším víťazstvom a tak ako On žije, aj my budeme žiť večne. To je neochvejná pravda, kľúčové posolstvo celého kresťanstva, to najdôležitejšie, čo nám celá Biblia chce povedať.

Tým druhým dôvodom prečo sa nás správa o Ježišom vzkriesení dotýka je, že nás uistuje o tom, že Pán Boh nikdy nemlčí. Spomeňme si, ako beznádejne to vyzeralo v piatok, keď Boží Syn, opustený Bohom, volal a prosil o pomoc. Hľa, Boh neostal ďaleko, neostal hluchý, neostal nečinný. Konal a prejavil svoju moc. A tak ako neostáva nečinný pri Pánovi Ježišovi, neostáva nečinný ani pri nás. Veď On je ten istý včera dnes i naveky a Jeho moc stále trvá. To prorokuje aj žalmista v dnešných slovách: „Pred Ním sa budú skláňať všetci, čo spia v zemi, pred Ním sa pokorí každý, kto zostupuje do prachu a nemôže si dušu živú zachovať.“ To je o nás. To my sme tí, čo si dušu nemôžu zachovať, čo zostupujú do prachu, alebo dokonca mnohí už spia v zemi. O našom ľudskom pokolení hovoria tieto slová, no nie s beznádejou, ako by to naznačoval začiatok 22. žalmu, ale radostne. Lebo „Hospodinovi patrí kraľovanie, On je vládárom nad národmi“. On je mocný a konajúci Boh a ak tí, čo spia v zemi, zostupujú do prachu a dušu si nemôžu zachovať, zveria sa do Jeho rúk, dočkajú sa od Neho nového života a sami budú hlásať Jeho spravodlivosť.

Radujme sa preto zo vzkrieseného Pána, viďme v ňom nádej, ba istotu nášho vlastného vzkriesenia a chváľme Boha, ktorý to urobil. Milujme Ho ako Boha, ktorý nikdy neostáva ďaleký ani mlčiaci, ale vyvádza z prachu toho kto padá, posilňuje toho kto je slabý, ba kriesi toho, kto je mŕtvy. V ňom teda máme istotu všetkého, aj života. A to je dôvod k radosti a oslave. Amen.

Pomodlime sa:

Všemohúci Bože, akú veľkú vec si to urobil, keď si svojho Syna vzkriesil z mŕtvych. Nenechal si Ho v tmavom hrobe a ukázal si, že nikdy nemlčíš, neopúšťaš toho, kto k Tebe volá, máš moc nad smrťou a v Tebe je život. Do Tvojich rúk sa zverujeme a prosíme, pre zásluhy Tvojho milého Syna, vzkries tak raz aj nás, preved' nás bránou časnej smrti do večnosti a rozhorlí nás vo viere, aby sme Ťa ako svojho láskavého a milostivého Boha oslavovali, meno Tvojho milého Syna a nášho Spasiteľa Pána Ježiša Krista velebili a Tvojho Svätého Ducha vzývali a to už tu v časnosti, no hlavne potom raz tam, vo večnosti. Amen.

Teraz spoločne odriekajme modlitbu Pánovu:
Otče náš, ktorý si v nebesiach...

9. *Pieseň ES 600*

10. *Záverečné požehnanie*

Prijmite požehnanie:

Milosrdenstvo vám a pokoj a láska nech sa rozhojňuje! Amen.